

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бугло Ніни Іванівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень законів України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII, „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII

м. К и ї в
18 червня 2018 року
№ 192-2(I)/2018

Справа № 3-214/2018(2672/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саса Сергія Володимировича,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бугло Ніни Іванівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 90, підпункту 1 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 4, ст. 43), підпункту 3 пункту 11 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40).

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Бугло Н.І. звернулась до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статті 8, частині третій статті 22, статті 46, частині першій статті 58, статтям 64, 92 Конституції України (конституційність) статтю 90, підпункт 1 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (далі – Закон № 889) в частині втрати чинності статтею 37¹ Закону України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3723–XII (далі – Закон № 3723), підпункт 3 пункту 11 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76).

З аналізу змісту конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається таке.

Автор клопотання перебуває на обліку в управлінні Пенсійного фонду України в Московському районі міста Харкова з жовтня 2010 року та отримує пенсію відповідно до Закону України „Про службу в органах місцевого самоврядування“ у порядку, визначеному Законом № 3723. У чинній на час призначення пенсії Бугло Н.І. редакції статті 37¹ Закону № 3723 передбачалося право на перерахунок пенсій державним службовцям у разі підвищення розміру заробітної плати працюючим державним службовцям. Згідно з підпунктом 3 пункту 11 розділу I Закону № 76 текст статті 37¹ Закону № 3723 викладено в такій редакції: „Умови та порядок перерахунку призначених пенсій державним службовцям визначаються Кабінетом Міністрів України“. Ця норма втратила чинність у зв'язку з набранням чинності Законом № 889. Згідно зі статтею 90

Закону № 889 пенсійне забезпечення державних службовців здійснюється відповідно до Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–IV зі змінами (далі – Закон № 1058), який не містить такої підстави для перерахунку пенсії, як підвищення розміру заробітної плати працюючим державним службовцям.

Бугло Н.І. звернулась з адміністративним позовом до Московського районного суду міста Харкова про визнання рішення управління Пенсійного фонду України в Московському районі міста Харкова про відмову у перерахунку їй пенсії службовця місцевого самоврядування з 1 червня 2017 року у зв’язку з підвищенням розміру заробітної плати службовцям місцевого самоврядування протиправним та зобов’язання відповідача здійснити перерахунок пенсії. Московський районний суд міста Харкова, розглянувши справу в порядку скороченого провадження, постановою від 23 жовтня 2017 року у задоволенні адміністративного позову відмовив. Харківський апеляційний адміністративний суд постановою від 26 лютого 2018 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі Бугло Н.І., залишив постанову Московського районного суду міста Харкова без змін. У своїй постанові Харківський апеляційний адміністративний суд, посилаючись на статтю 90 Закону № 889, зазначив, що Закон № 1058 не передбачає такої підстави для перерахунку пенсії, як підвищення розміру заробітної плати працюючим державним службовцям. З набранням чинності Законом № 889 стаття 37¹ Закону № 3723 втратила чинність. Отже, немає підстав для перерахунку пенсії державним службовцям у зв’язку з підвищенням розміру заробітної плати працюючим державним службовцям.

Суб’єкт права на конституційну скаргу стверджує, що Харківський апеляційний адміністративний суд внаслідок застосування статті 90, підпункту 1 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 889 в частині втрати чинності статтею 37¹ Закону № 3723, підпункту 3 пункту 11 розділу I Закону № 76 порушив гарантоване статтею 46 Основного Закону України його конституційне право на

соціальний захист у старості та його „існуюче становище погіршено прийняттям більш пізнього закону „Про державну службу“. Автор клопотання вважає, що оспорюваними положеннями Закону № 889 фактично скасовано його право „на проведення перерахунку пенсії службовця місцевого самоврядування у разі підвищення заробітної плати працюючих службовців“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Відповідно до частини першої статті 8 Закону України „Про Конституційний Суд України“ Конституційний Суд України розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) чинних актів (їх окремих положень).

Суб'єкт права на конституційну скаргу звертається з клопотанням визнати неконституційним підпункт 3 пункту 11 розділу I Закону № 76, згідно з яким текст статті 37¹ Закону № 3723 викладено в новій редакції. Отже, автор клопотання, по суті, оспорує конституційність статті 37¹ Закону № 3723 у редакції Закону № 76, яка з прийняттям Закону № 889 втратила чинність відповідно до підпункту 1 пункту 2 його розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“.

Таким чином, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині за пунктом 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2.2. Згідно із Законом України „Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються обґрунтування тверджень щодо

неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; відомості про документи і матеріали, на які посиляється суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів; перелік документів і матеріалів, що додаються (пункти 6, 7, 8 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Бугло Н.І. не навела обґрунтування тверджень щодо скасування чи звуження статтею 90, підпунктом 1 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 889 її права на соціальний захист у старості, гарантованого статтею 46 Основного Закону України, звуження змісту та обсягу її конституційних прав і свобод всупереч вимогам частини третьої статті 22 Конституції України, а також зворотної дії в часі оспорюваного положення, що, на її думку, суперечить вимогам частини першої статті 58 Основного Закону України і призвело до порушення її майнових прав.

Положення статті 37¹ Закону № 3723 в редакції Закону № 76, які втратили чинність з 1 січня 2015 року відповідно до підпункту 1 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 889, не регулювали порядок перерахунку призначених пенсій державним службовцям, а містили норму, яка за своїм змістом була відсильною і вказувала, що умови та порядок перерахунку призначених пенсій державним службовцям визначаються Кабінетом Міністрів України.

До того ж питання перерахунку призначених пенсій державним службовцям не є предметом правового регулювання статті 90 Закону № 889, яка також є відсильною за своїм змістом і вказує, що пенсійне забезпечення державних службовців здійснюється відповідно до Закону № 1058. Однак Бугло Н.І. у конституційній скарзі не порушує питання щодо перевірки на

відповідність Конституції України (конституційність) встановленого Законом № 1058 правового регулювання пенсійного забезпечення.

У конституційній скарзі також не наведено обґрунтування тверджень щодо невідповідності статті 90, підпункту 1 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 889 статтям 8, 64, 92 Конституції України. Натомість автор клопотання обмежився відтворенням змісту положень законів України, цитуванням норм Основного Закону України та рішень Конституційного Суду України. Проте цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, інших нормативно-правових актів, а також посилання на юридичні позиції Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Конституційного Суду України від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 27 березня 2013 року № 10-у/2013, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017, ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Крім того, Бугло Н.І. не надала копій усіх документів і матеріалів, на які посилається, а також не вказала їх у переліку документів і матеріалів, що додаються до конституційної скарги.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам пунктів 6, 7, 8 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно

до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів
Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бугло Ніни Іванівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 90, підпункту 1 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII, підпункту 3 пункту 11 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII на підставі пунктів 4, 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги; втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2. Ця Ухвала є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Мельник М.І.

Сас С.В.

Шевчук С.В.